НЯМА НАС! ПАКУЛЬ МЫ НЕ БУНТУЕМ!

БУНТУЙМА! №3

Газэтка радыкальнага крыла свабоднага прафсаюза студэнтаў ГрДзУ

Ваше слово товарищ маузер!

Нас было семеро – я и мой знакомый шестерка.

В связи с последними событиями в универе и на улицах Минска всем нам стало ясно, что за нашей повседневной жизнью следит не только зоркое око деканата и КГБ, но и нежное чуткое ухо стукача. Именно к вам, дорогие козлы, направлено данное обращение. Мы не собираемся говорить вам, что стучать на ближнего своего не красиво. Если вас этому в детстве не научили родители, кинематограф и уроки литературы в школе, то нам и подавно это не удастся. Мы исполненные трепетной любви к вам, спешим предупредить вас, что РК СПС, не группа фанатиков из Свободного Профсоюза, которые пытаются делать что-то легально, а конкретные ребята – Мотовзвод огнестрельного сочувствия. У нас есть свои источники информации в деканатах. Ваши фамилии и адреса нам уже давно известны. Кина не будет! С момента выхода этого номера, помните – если еще раз вы попробуете настучать на студентов, будь-то в деканат, будь-то коменданту в общаге и т. д.. газета "БУНТУЙМА!" оставляет за собой право опубликовать ваши имена, фамилии и адреса не только в своем издании, но и во всех доступных нам газетах республики. И будьте уверены, дорогие – Мотовзвод огнестрельного сочувствия подъедет и на вашу темную улицу.

В конце хотели бы принести извинения студентам истфака, которых обвиняли в издании "грязных пасквилей", то бишь нашей газеты. В том вина не наша – просто стукач ошибся. Будьте уверены- мы не ошибемся.

Радыкальнае Крыло Свабоднага Прафсаюза Студэнтаў

P. S.

Шарапов: Сколько человек в вашей банде?

Горбатый: (вынимая маузер) А не стукачек ли ты из МУРа!?!

У НАСТУПНЫХ НУМАРАХ:

Студэнцкі тэрарызм

"Усё заўжды пачынаецца па дзяцiннаму. Улёткі, акцыі пратэсту, алеж потым калі гэта не прыносіць а ні якіх скуткаў, пачынаецца ябалава. Падрывы урадавых будынкаў (як гэта было ў Гішпаніі, Польшчы, Расее і г.д.),забойства розных там Фердынандаў і Аляксандраў..."

Welcome to

КАЛГАС!!!...

"Новы вясёлы атракцыён прапануе нам міністэрства адукацыі і калгас калгас. Бабы, семачкі, гармонік. Размяркаваньне! Ціж гэта не рамантыка? Кароўе гаўно, тупы ўчастковы і самадур прэдседацель..."

ЯК ГЭТА БЫЛО КРУТА!

або

Калі табе не да спадобы навіны, выйдзі на вуліцу і зрабі іх сам!

Дзея першая.

Мабыць няма ня воднага чалавека ў Беларусі, які ня чуў пра падзеі 17 кастрычніка. Шмат аб гэтым пісалі і гаварылі, скажам і мы свае пяць студэнцкіх талераў. Пачнем, напэўна з раняшняга цягніка "Гародня-Менск". Беларуская чыгунка пацярпела ахуенныя убыткі, таму што большасьць пасажыраў ехала за палову кошту. Нават пад час сэсіі я не бачыў такой колькасьці гарадзенскіх студэнтаў. Недахоп грошаў (па словах Зімоўскага-рэзананкі, нам плацілі апасьля

Галоўны рэдактар "Бунтуйма!" разам з актывісткай РК СПС. Гародня. Зялёнка. Лета '99.

акцыі) даваў аб сабе ведаць, п'яных не было. У вагоне не пахла нават півам, ну можа трошкі ад правадніка. Менск, шаснаццаць паездак на адным эскалатары мэтро(туды-сюды) і нарэшце піва, якое праставілі менскія сябры. Дэманстрацыя пачалася а 12 гадзіне. Нейкія спонсары ў штацкам раздавалі сьвісткі і піянэрскія гальштукі, чамусьці колеру хакі і прапаноўвалі на выпадак газавай атакі пасікаць на іх і абвязацца. Праз паў гадзіны нудных прамоў і фальклёрных сьпеваў хору удзельніц стварэньня БНР, вырашыўшы што мы ня быдла, народ рушыў "...шчыльнымі радамі.." (аей-аей) на несанкцыянаванае шэсьце.

Дзея другая.

По дарозе ад плошчы Якуба Коласа да плошчы Бангалор, усе трамваі ды тралейбусы, што сустракаліся на шляху, ад'язджалі заклееныя налепкамі тыпу:"STOP LUKA"ці "Лука ты хуй!". Да нас пачалі даходзіць чуткі, што зьявіліся першыя палітвязьні. Мянты завіньцілі казла, які прыйшоў разам з бабулей змагацца за незалежнасьць. Усе спробы мянтоў растлумачыць праз мегафоны, што мітынг і шэсьце не дазволена і што удзел у ім караецца законам, я пачуў толькі на заўтра ад порназоркі БТ (Бацькін Тэлевізар) Інгі Хрушчовай. Пад час жа Маршу я мог чуць толькі ўласны сьвісток і шалёныя енкі дэманстрантаў " Хлеба і відовішчаў!" Кіравалі калёнай саплівыя маладафронтаўцы, якія толькі што вярнуліся з Незалежнай Рэспублікі Ічкерыя. Па іх перакрыўленых нянавісьцю мордах было відно, што трэніроўкі ў гарах і вывучэньне законаў Шарыяту не прайшлі дарма. Большасьць з іх апранулі зялёныя чадры на твары, яны прагнулі мянтоўскай крыві. Між тым сіняга сьмецьця стала больш, выглянула сонейка, сьвяточныя шэрагі дэманстрантаў падыходзілі да плошчы Бангалор. На плошчы вялікія аратары нашага часу, тыпу Вячоркі ды Статкевіча палілі паперкі з дагаворам, і казалі тыя ж самыя сумныя рэчы, што і год таму. Моладзь выразна сумавала

Дзея трэцяя.

Але ж самае цікавае пачалося калі дэманстранты рушылі праз цэнтар горада на плошчу Незалежнасьці. Шэраг сьмешных выпадкаў чакаў нас па дарозе. Пошта, якую падпалілі гэбэшныя сэксоты, да таго як дэманстранты падышлі, апэратары з рэжысэрамі ў пагонах амаль што на кожнай страсе, першыя хлопчыкі для біцьця. Да першага мянтоўскага кардона моладзь і падысьці яшчэ не пасьпела як бабулі з той самай БНР, размазалі яго па асфальце ды мурах, прыпомніўшы бітву пад Воршай і казла вязьня сумленьня. Мы пасьпелі толькі на сьвяточную раздачу сувеніраў, ну ведаеце, дробязі розныя там, дубінкі, каскі ды зубы. На падыходзе да парку, большасьць дэманстрантаў засталася на гары, але ж моладзь, гэтыя натрэніраваныя адмарозкі, пабачыўшы колькасьць сувеніраў якія чакаюць іх перад паркам (лічыце самі: тры кардоны шчытоў, касак, дубінак і зубоў) татара-мангольскай цьмой скацілася ўніз ды пачала весела акладаць міліцыянтаў каменьнямі. Дзедкі і бабкі таксама не сумавалі, натрынераваўшыся на курортах "Колыма &Магадан-corporation", жвава падавалі каменьні. Не адзін сцэнарыст савецкага патрыятычнага кіно пазайздросьціў бы гэтых тэкстаў: "Па капытах лупі, па капытах", "Дачушка, усадзі ты гэтым засранцам-кіношнікам!» Але нажаль вясялуха была не доўгай, хвілін сорак. Потым вулічныя баі перакінуліся на іншыя вуліцы, не адна

чабурашка-ніньдзя атрымала па ябалу пад час зачысткі горада. Не паверыце, але ад вінта нас выратавала тое, што прадаўшчыца ў краме пайшла здаваць касу і мы заябаўшыся стаяць спусьціліся ў мэтро.

Дзея чацьвёртая.

Цэлы тыдзень, апасьля акцыі, БТ было сапраўды народным. Кожны жадаючы мог пабачыць сябе, або сваіх родных ці знаёмых у навінах ці фільмах кінакампаніі ЛУКА-прадакшын. Перапоўніцца удзячнасьцю да працы дзесяткаў апэратараў, якія фільмавалі падзеі не гледзячы на пагрозу атрымаць пізьдзюлей ад дэманстрантаў. Пад час сямейнага прагляду, мама сказала: "Вось паглядзі, Каця, як Алесь добра выйшаў. Не крычыць сабе, каменьчыкі ціхенька кідае, а ты як звар'яцелая арэш, хустку нейкую на твар начапіла, зусім на сябе не падобная". З дня на дзень, калі я гляжу на наше жыцьцё, я станаўлюся ўсё больш і больш упэўненай, наступным разам натрэніраваных адмарозкаў будзе больш і замест каменьняў паляцяць кактэйлі Молатава.

Алі бабы і сорак адмарозкаў

На правах рэкламы будучых масавых беспарадкаў

Справаздача сяброў РКСПС.Самастойная этнаграфічная праца (ліпень-жнівень 1999г) Этнаграфічныя замалёўкі гарадзенскіх піўнух. Піва ў жыцьці беларускага народа. Учора, сёньня, заўтра.

Тады яшчэ малады, саплівенькі паэта (і зусім не Пушкін) Адам Міцкевіч і астатнія сябры гуртка філяматаў, адʼязджаючы на лета ў родныя мясьціны, бралі на сябе абавязак зрабіць этнаграфічныя замалёўкі сваіх паветаў. І мы , рэвалюцыйнае студэнства, чуючы блізкасьць да вялікага паэты (і зноў жа ня Пушкіна), дый каб ня пасьць сваім сьвінячым рыльцам у бруд стагодзьдзяў, каб захаваць для нашчадкаў сьветлы і чысты вобраз сучасьнікаў, урачыста абяцалі прыкладна тое ж самае, што і філяматы (Ахуець!.. гл. вышэй).

Сярод мноства этнаграфічных прац:-Выкарыстаньне навозных угнаеньняў у Шклоўскім раёне.

-Адзінства З. С. Пазьняка і Мумітроляў. Уцякай.

-Падпольны выбар прэзыдэнта.Стары беларускі звычай, ды іншыя, рэдакцыя "Бунтуйма!" вырашыла надрукаваць першай, працу на самую блізкую сэрцу і страўніку студэнта тэму(гл. ніжэй).

ПАЛУБА

Ох, где был я вчера, всё никак не пойму,
Помню дом только с обоями….
В. Высоцкий.

Некалі Бенедыкт Ерафееў у сваёй жыцьцёвай кніжцы "Масква-Пятушкі" сказаў выбітную фразу: "Ганьба майго народу, час ад узыходу сонца да адкрыцьця крамаў." Хто з вас не будзіўся а шостай раніцы ад таго, што статак ашалеўшых клапоў выбягае с твайго рота, ад гэтай па паэтычнаму балючай смагі, і ўжо больш празаічнага галаўнога болю. Ніхто!

І вось апасьля ўчарашняга сьвята (а што мы сьвяткавалі?..), мы спаткаліся ў 7.55. ля Палубы. Чаму ж яна завецца "Палубай"? Паводле старажытнага паданьня, якое захавалася ў ваколіцах, мінавіта ў гэтым месцы асеў на глебу Ноеў каўчэг. Дрэва з якога быў зроблены каўчэг было вельмі добрым, але засранае жывёлай хутка згніла, а палуба на якую садзіст Ной не пушчаў жывёлаў падыхаць сьвежым паветрам, засталася. І старажылы памятаюць як на самой палубе іх бацькі пілі піва. У час барацьбы савецкай улады з рэлігійным прыгнётам, палуба была зьнішчана. На гэтым месцы ўзьнік будынак у стылі савецка-брэжнеўскага барока, пад загаткавай назвай "Адпачынак". Але ў глыбіні народнай памяці пяшчотна перадаецца з пакаленьня ў пакаленьне сапраўдная беларуская назва "Палуба".

Але ж і да гэтых беларуска-польска-габрэйскіх (нашых) мясьцін дайшла русіфікацыя. Першы куфаль піва, які мы пілі ў надыходзячы дзень, меў назву "Жигулевское". Нам станавілася лягчэй, але мы лаяліся матам на прыгажэйшай беларускай лаціцы.

Новыя куфлі, свойская абслуга, заўжды пўяная прыбіральшчыца Стэпка і сабака, які жыве тут у кутку бару, не затрымалі нас тут даўжэй. Адмовіўшыся ад імпэрыялістычнага піва мы пайшлі далей.

ЖЭСЬЦЯНКА.

Выціскаць пену з піва- гэта мастацтва. Валянціна Барысаўна , прыгожая жанчына гадоў так пад 50, з устаўнымі зубамі і дрэнным макіяжам, авалодала ім у дасканаласьці. Якое ж яшчэ піва бліжэй да Гарадзеншчыны, як не "Шляхецкае" (15% мацунак, як і колькасьць шляхты ў нас да 1772 года).

Толькі добра, што мы ўзялі з "Палубы " куфлі, бо абўяна на ветрыне пужала кліентаў: "Піва толькі ў аднаразовых шклянках."

На падыходзе да жэсьцянкі, мы убачылі Бахарава, які спазматычна дапіваў сваё піва і заўважыўшы нас хутка пабег да тралейбусу. Вельмі ўзрадаваліся, калі спаткалі ў калейцы сяброў з біяфаку. Калі Палуба, наскрозь гісторыка-этнаграфічнае месца, то Жэсьцянка бліжэй біёлягам ці эколягам. Столік ва ўнутраным дворыку, сярод зеляніны дрэў, кустоў ды вялізных лапухоў, каты, жукі ды мошкі, Валянціна Барысаўна і іншыя прадстаўнікі электарату. Мы выслухалі глыбока асабістыя прызнаньні сябра-біёлага, час ад часу спыняемага рэплікамі з-за кадру: "Мы , славяне, должны жить вместе. Украинские, беларуские, русские…","Да. Я габрэй! А, што? Мой прадзед разам з Балаховічам рубаў бальшавікоў на права і на лева.", "Я мужык беларус…" і г. д. Але ж не гледзячы на цікавасьць сэксуальных уяўленьняў сябра – я і дэканша, Фаг і я, сэсія і мы – а таксама непаўторнасьць мясцовага каларыту, мы любім піва а не пену. А таму мы рушылі далей.

СЬВЯТАРНЯ

Two beer or not two beer.
Пўяны Шэкспір.

Студэнты з цэнтральнага корпусу добра ведаюць піўнушку ля Сабору. Ужо сонейка прыпякала, калі мы падышлі да невялічкай калейкі. Вельмі мілая буфетчыца з усьмешкай спытала, як здалі сэсію.

Сацыяльны і этнічны кантынгент Сьвятарні адлюстроўвае беларускае грамадзтва. Шкляныя куфлі, піва "Для вас", не такое моцнае як Шляхецкае, але ж смачнае і калярыйнае(42 ккал ў 100 гр), поп за суседнім столікам, які ў час імшы выпіў царкоўнага вінца, з адмазкай нібыта гэта кроў збавіцеля, даганяўся півам пачухваючы крыжам патыліцу і набажна пазіраючы на праходзячых міма блёндынак у бікіні. Абітура, скваліна глытаючы піва і з павагай пагладаючы на пўяненькіх студэнтаў, якія 2 хвіліны таму здалі запазычанасьці і пасьпелі надрацца, як калгасьнікі пад час "Дажынак".

І тут у зьнявечанай сэсіяй студэнцкай псыхіцэ, нарадзілася не вельмі добрая, як мы потым зразумелі, думка:"А чым мы горшыя за Швэйка? Ці ж мы ня здолеем прайсьці ўсе піўнухі Гародні?!!"

FREASH

Праз цэнтар горада, ля мясьцін дзе ў 39-ым палалі бальшавіцкія танкі, каля такога ж самага танку (але ж 44-га году вытрымкі) ды тэатра, які псыхічна хворы архітэктар пабудаваў на месцы могілак, мы падышлі да ГАРАДЗЕНСКАГА БРОВАРА. Месца, якое з павагай называецца Мардоўняй. Чаму?—спытаеш ты, яшчэ цьвярозы чытач.Можа таму, што ў наведвальнікаў замест твараў морды, ці таму, што Freash знаходзіцца на беразе рэчкі, як паселішча старажытнага народу мордва, ці можа проста таму, што неспадабаўшыхся асоб тут мардуюць.

Безумоўна, на Freash найсьвяжэйшае і найтаньнейшае піва, без нацэнак, разбаўленьня і кансэрвантаў. Купіўшы па 3 куфлі піва, мы сталі недалёка ў цяньку, пўяныя і радасныя, узіраючыся ды абмяркоўваючы наведвальнікаў. Калі мы дапівалі апошнія куфлі, ад натоўпу да нас падышлі 5 дзецюкоў з мясьцямі і залатымі зубамі. Пытаньне было рытарычным:" Чаго ржэце, сапляки?"

—Мы не сапляки, мы студэнты!

—Ах студэнты!

Мы і думаць не маглі, што столькі пашаны выклікае студэнцтва ў люмпен-пралетарскай часткі грамадзтва.

ПРЯНЫ КУТ

Мой п'яны кут, як ты мне мілы!
Забыць цябе не маю сілы!
Нехта з Янкаў.

Пачухваючы балючыя месцы, ды выкалупваючы крывавыя саплякі з носу, мы набліжаліся да занёманскай, а таму вельмі загадкавай часткі Гародні. Неўзіраючы ні на што, хацелася яшчэ піва і па бэйсбольнай біце ў руку, каб на роўных размаўляць з электаратам.

Больш абсталяваная чым Freash (ёсьць столікі), з відам на кнігарню, абуджаючы настальгічныя ўспаміны палац Хімікаў. Некалі, перад візытам Сашы А. Г. Л. у Гародню пляц пераўтварыўся ў прыгожую дзіцячую пляцоўку, з трактарамі, сенакасілкамі ды пераможцамі соцспаборніцтваў.

Мы пілі піва, ўжо невядома якое, колькі і па чым. І адзіным сьветлым успамінам з пʼянага кута застаўся сэксоўны позірк і пяшчотнае запрашэньне сяржанта міліцыі: " Вы, двое,- в машину!" Мы адмаўляліся, казалі што ня сядаем у машыну з незнаёмымі мужчынамі. Але ж падышлі яшчэ двое і яны былі вельмі настойлівымі.

P.S. А пятай над ранкам, мы выйшлі на яшчэ халодную,але ўжо чыстую вуліцу Тэльмана, харкнуўшы некалькіразоў у бок мянтоўкі.

"Ганьба майго народу, час ад узыходу сонца да адкрыцьця крамы."

НОВОСТИ

УНИВЕР И ПРОЧАЯ ХУЙНЯ

Мы становимся славными и если бы не вынужденная конспирацыя, то в универе проходу бы не было. Там деканше дай афтограф, там пиво комендантша ставит , там улыбаются и подмигивают… но хуй там, конспирация, понимаешь ли. О нас писали в прессе, бля будем (мы с гордостью бьем себя в живот или в то что выше) "Наша ніва" там разная, "Пагоня". А журнал Forum lambda даже предложил нам позировать для обложки, но мы еще в раздумии, сами понимаете конспирация.

***

Если кто еще не слышал о первом серьезном выступлении Свободного Профсоюза Студентов, сообщаем. По словам очевидцев, около двадцати студентов, на профсоюзной конференции порвали свои членские(какое слово, а?)билеты и с криками-улюлюканьем , прогулочным шагом удалились из зала.Они при этом раздавали листовки и газеты сомнительного содержания, в том числе и нашу. Настоящей причиной такому поведению лоботрясов и лоботрясок было от нюдь не бездействие оФИциального профсоюза, а строгий запрет на распивание пива и поедание поп-корна на столь прекрасном цирковом представлении. Спустя некоторое время, по приказу с ВЫШЕ, некоторые студенты получили моральных пиздюлей в деканатах. В ковровых репрессиях больше всех отличился главный герой прошлого номера И. П. Крень (декан истфака). На удивление деканше родного Биофака окозалось по… ну вообщем все ровно, как и Мат., Юр., и др. Fuck off.

РАЗЬМЕРКАВАНЬНЕ 2000 Студэнт! Чарнобыльская зона чакае цябе!

***

Охота на ведьм началось! Фас сказали службы, и начался поиск редакции "БУНТУЙМА!". Поиск почему-то ограничивается одним fuck-ультетом. Есть первые пострадавшие. Симпатичного мальчика с Ист-fucka по фамилии Лошаковский (если ошиблись, извените) на второй день весны, вызвал декан (герой прошлого номера). И сообщил что известные службы сообщили ему, дескать это именно он (Лошаковский) издаёт грязный пасквиль. В наказание, его отчисляют с универа. Меня эта новость очень ошарашила. Я конечно понимаю, что Ист-fuck, это кузница президентских кадров, но не уж то дегенераты из КГБ, считают студентов других fuck-ультетов такими ограниченными тормозами, которые не читают исторической литературы, не возмущены положением дел, или не способны связно написать пару слов? А студенту которого собирающа отчислить, спешим открыть радужные перспективы: ПРАГА! КАРЛОВСКИЙ УНИВЕР! Университет в котором пидогоги, чей интелектуальный уровен не чета нашим. И в надежде потираем ручьки и ждём, кому ещё мы обеспечим бесплатную путёвку в страну "Бархатной революцыи"?

***

Уже какое-то время в универе не действует пропускной режим. Просто смешно было смотреть на некоторых придурков, которые мало того что как крепостные отбывали повинность, так еще и студенческие проверяли. Как говорил дед Толаш, увидев БПСМ-

***

На истфаке, студенты активней чем на нашем родном Fuck-е, например недавно на втором курсе часть людей попыталась подать заявления декану, что бы предметы им читали "…па беларуску…". Естественно с этого ни хуя не вышло. А декан ихний припёрся к ним на лекцию и давай хныкать, дескать, не все тут белорусы, есть и другие национальности, и что самое главное он знает кто стоит за "белорусским" заговором. (Небось, старичок уверен, что бэнээфы и НАТО проплатили акцию.) Мне тут в голову влезла одна мысль, что бы ни обижать, ни какую национальность, может занятия вести на эсперанто?

***

В октябре колхоз ТВ и РЕЗОНАНС в частности, делали якобы мониторинг общественного мнения по поводу йтегрции. Ну, встречают по типу случайного человека на улице, и тот распинается как он ЗА. Так вот в Гродно, этим случайным человеком был славянофил – перебежчик и просто лизожоп В. Н. Черепица, которого случайно повстречали в студии гродненского ТВ. Лижем, лижем, вылизать не можем.

***

Как заботится о вас официальный профсоюз, каждый мог почувствовать на собственной шкуре. Стоило только обратиться по объявлению: " Все желающие поехать на каникулах в Ст. Петербург, обращаться туда-то туда-то ", и вам скорбным голосом сообщали, что дескать, ёбаный в рот, но как не скорбно, а мест уже нет. Дорогой читатель, если ты не сразу понял, то посмотри, для кого места всё же были. Список на поездку был написан ещё до того, как ты узнал о ней. Поэтому позволяй дальше жирным проф-БОСАМ высчитывать со своей и без того жалкой степухи членские взносы, и лижи, лижи, лижи, авось в следующий раз и тебя возьмут в ЧЭСНЫ список.

СОВЕТЫ БАРМЕНА

Будзьма!

Как-то в прошлом году на стоянке возле универа, сгорела иномарка. Целую неделю студенты спорили: Истфак говорил, что машина Крючка, Биофак что деканшы, Юрфак с надеждой предполагал что машина принадлежит Веленте, а Психфак… Редакция "БУНТУЙМА!" решила зацытировать фрагмент статьи с газеты "Парижский студент" за май 1968. В ней говориться следующее: " Что бы подожечь полицейскую машину, или машину министра образования, достаточно, заполнить пустую водочную бутылку (с длинным горлышком) на 2/3 бензином, а 1/3 машинным маслом, закупорить горлышко тряпкой смоченной в бензине, подожечь ее и метко кинуть." Так что, не мечтай, кидай!!!

На правах падпольнага не рэгістраванага выданьня. Наклад 5000 асобнікаў(і сралі мы на закон аб друку). Друкарня "Студэнцкі беспрадзел".Электронны адрас: buntuima@mail.ru